

Η προσφορά του Μοναχισμού στην Εκκλησία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1feM0Pi>]

Το έργο των μοναχών σήμερα είναι δύσκολο, γιατί πλήθη λαού συρρέουν καθημερινά στις Μονές. Απαιτείται συνεχής εκδαπάνηση. Διακονία της ζωής τους είναι να ανάβουν τα καντήλια, να θυμιατίζουν τις Εικόνες, να προσεύχονται για όλο τον κόσμο. Να είναι φρυκτωροί του τόπου, μή μετακινούμενοι από το χρέος. Να μαρτυρούν με το ιερό Σχήμα τους την αγγελοειδή μοναχική πολιτεία.

Έργο και διακόνημά τους είναι να παραμένουν οι Μονές πάντοτε ανοικτές, ημέρα-νύκτα. Να προσφέρουν την αγάπη τους στον κόσμο. Τα Μοναστήρια είναι τόποι φιλοξενίας. Όποιος φροντίζει για τη σωτηρία των ανθρώπων σώζει και τη δική του ψυχή.

Τί ευλογία, τι δωρεά του Θεού είναι να ζεί κάποιος σε ένα Μοναστήρι! Ενθυμούμαι τους λόγους του Πατριάρχου Γερμανού Β': «Ω! ψυχή μου, πόσο ολοφώτεινη θα ήσουν εάν δεν ανήκες ποτέ σε Πατριάρχη αλλά σε απλό μοναχό».

Δεν θα ζητήσει ο Θεός στους καιρούς μας από τους μοναχούς των μοναστηριών μας, λόγω των πολυπληθών προσκυνητών, μεγάλους κανόνες και αυστηρές νηστείες. Μόνο το κατά δύναμιν. Ως καλός Θεός βλέπει το αγώνα τους, τη θυσία τους να δεχθούν, να φιλοξενήσουν, να παρηγορήσουν τους ανθρώπους, να είναι ευχέτες και πατέρες ενός κόσμου, που βρίσκεται σε μία διαρκή κρίση.

Πόσοι ετερόδοξοι και αλλόθρησκοι εισέρχονται με ευλάβεια στις Μονές και με ιδιαίτερο σεβασμό αντικρίζουν τα πρόσωπα των μοναχών.

Είναι γνωστό πως κάποιοι άνθρωποι δεν αγαπούν τα Μοναστήρια, δεν εκτιμούν τους μοναχούς. Με λύπη παρατηρώ τον πόλεμο που κάνουν σε όποιον θέλει να αφιερωθεί στο Χριστό. Όλοι αυτοί γίνονται θεομάχοι και επισύρουν την οργή του Θεού στη ζωή τους.

Αυτός που έχει στην ψυχή του θείο έρωτα για το Χριστό, όλοι οι δαίμονες της κολάσεως να πέσουν πάνω του, δεν πρόκειται να αποπροσανατολιστεί. Η κλήση αυτή είναι του Θεού. Ο Θεός, στους έσχατους αυτούς χρόνους, καλεί στον μοναχισμό ανθρώπους με προσωπικές κλήσεις. Η ουράνια χαρά της αφιέρωσης είναι μοναδική, σ' αυτήν σκιρτάει η καρδιά. Ιδιαίτερα δε σε καιρούς κρίσεων,

αποκαλύπτονται πολλές κλήσεις και για την ιερωσύνη και για τον μοναχισμό. Οι στερήσεις μας μαθαίνουν το δρόμο της εν Χριστώ ελευθερίας.

Τα Μοναστήρια δεν θα κλείσουν ποτέ τον κύκλο της προσφοράς και της παρουσίας τους στην Εκκλησία. Δεν θα εκλείψουν. Ο θεσμός του μοναχισμού είναι θεοδίδακτος, ερείδεται επί της Αγίας Γραφής, είναι θεμελιωμένος στους ασκητικούς αγώνες και τα παλαίσματα των οσίων Πατέρων και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τη ζωή της Εκκλησίας.

Θεωρώ ότι μία εκκλησιαστική επαρχία φανερώνει σε ποια πνευματική τάξη βρίσκεται από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται τα Μοναστήρια της. Δεν μπορεί να υπάρξει ζώσα Εκκλησία όταν οι Μονές της είναι διαλελυμένες ή λειτουργούν ως ψυχαγωγικά τουριστικά κέντρα. Αυτό που θέλει κάθε Ιερά Μονή είναι απλινή γέροντα και ακριβές μοναχικό τυπικό. Αν δεν υπάρχουν αυτές οι δυο προϋποθέσεις, δεν θα λειτουργήσει κατά Θεόν. Θα είναι περισσότερο σταθμός αναψυχής, κατασκήνωση, παραθερισμού.

Τι κρίμα να διαλυθούν τόσα Μοναστήρια στον τόπο μας. Δεν ήταν μόνο το πνεύμα των Βαυαρών και οι κακές συμπεριφορές των μοναχών, ήταν και ο πόλεμος του διαβόλου. Να γιατί χαίρω και συγκινούμαι που σε όλη την ευλογημένη Πατρίδα μας, μετά από πολλά χρόνια, αρκετά από αυτά τα Μοναστήρια, που βίαια έκλεισαν και ερημώθηκαν, ξανακτίζονται, αναπαλαιώνονται, ξαναλειτουργούν. Δεν είναι αυτό τυχαίο έργο. Θεού το έργο και ο Θεός, που φροντίζει γι' αυτό, Αυτός θα εκβάλει εργάτες στο γεώργιό Του και θα στείλει μοναχούς στα Μοναστήρια μας.

Θέλω να επισημάνω δε προς όλους, ότι μία Μονή έχει ανάγκη και από τη στήριξη της ευρύτερης κοινωνίας. Ο Θεός γνωρίζει τον πόλεμο που δεχόμαστε για τα Μοναστήρια μας. Έχουμε όμως μέσα μας αστείρευτη δύναμη και πόθο αγάπης προς αυτά και θα προχωρήσουμε αταλάντευτα, ανυποχώρητα, έχοντας εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού.

Πηγή: Ημερολόγιον 2015, Ιεράς Μητροπόλεως Πέτρας και Χερρονήσου, Νεάπολις Κρήτης.